

Sahadi Daria, 34 jaar, vluchteling uit Afghanistan.

De vlucht

Ik ben Sahadi. Ik ben geboren in Afghanistan, Kunduz. Ik woon al 18 jaar in België. Ik ben directeur van de kleuter- en lagere school Apenstaartjes. Toen ik één jaar oud was moest ik uit Afghanistan vluchten. Mijn vader was leerkracht en imam in een moskee. Hij schreef artikelen in de krant, hij was andersdenkend waardoor hij in de problemen kwam met de lokale autoriteiten.

Richting Europa

We moesten vluchten, mensensmokkelaars brachten ons naar Pakistan. We bleven daar maar even omdat helaas brak er een burgeroorlog uit. We moesten weer vluchten. We kwamen in Iran terecht en bleven daar vijf jaar. We werden daar als tweederangsburgers beschouwd. Toen ik zeven jaar oud was besloten mijn ouders om naar een ander land te gaan voor een betere toekomst. We vertrokken uit Iran,

ook weer met mensensmokkelaars, er gebeurde vanalles onderweg. Zo stopte de mensensmokelaar plots zijn wagen met 40 mensen in en zei dat iedereen moest uitstappen. We merkten dat we nog steeds in Iran waren, aan de grens met Turkije. We waren ons geld kwijt. We keerden terug naar Iran om geld te verdienen. Uiteindelijk zijn we toch in Turkije terechtgekomen.

We leefden in Turkije in armoede. Ik, mijn oudere zus en oudere broers moesten gaan werken. Ik heb tot mijn 14de gewerkt. Ik ben jammer genoeg niet naar school kunnen gaan. Toen ik 14 jaar was, hadden we in Turkije nog altijd geen papieren. Mijn ouders wilden een betere toekomst voor hun kinderen en daarom sloegen we weer op de vlucht.

We hadden geld gespaard en mensensmokkelaars brachten ons tot in Bulgarije. We bleven in een opvangcentrum, maar het was eerder een gevangenis. Na twee tot drie maanden werden we weer op straat gezet met de boodschap: “trek uw plan”. We moesten werk en een woning gaan zoeken. Na weer eens anderhalf jaar kwamen mijn ouders tot de conclusie dat ook hier geen toekomst voor de kinderen was. Ze besloten om de twee jongste – mijn oudere zus en ik – met net voldoende geld via mensensmokkelaars te laten vluchten, eerst naar Frankrijk, dan naar België. Mijn ouders en broers zijn achtergebleven.

Na alles wat we onderweg meemaakten, vertrouwden we mensen niet meer. Een kind wordt onderweg vaak lastiggevallen. Ik heb geluk gehad, ik kon een paar keer ontsnappen uit de handen van oudere mannen. Mijn zus en ik zijn gelukkig gespaard gebleven. Het moeilijkste aan mijn vluchtverhaal is dat ik op elke nieuwe plaats moest leren hoe ik erbij kon horen, hoe de cultuur, taal en mensen in elkaar zaten. En dan plots, moest je weer alles achterlaten. Ik had altijd het gevoel dat ik nergens thuishoorde. Het duurde lang, maar nu voel ik me wel thuis in België.

In België

Toen we in België aankwamen hebben we een asielaanvraag gedaan bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. We hebben toen gezegd: “We zijn minderjarigen en we komen rechtstreeks uit Afghanistan”. Ze hebben ons goed opgevangen en naar het opvangcentrum in Arendonk gebracht.

Het opvangcentrum

We werden daar zeer goed opgevangen. We zaten in een gebouw dat alleen voor niet-begeleide minderjarige asielzoekers bestemd was. De begeleiders waren heel erg betrokken, ze namen de tijd om te vragen wat ik graag wou doen. Waar had ik zin in? Wat waren mijn talenten? Ik zei toen dat ik graag voetbalde en ze zochten een voetbalclub voor mij. Achteraf hebben de begeleiders me geholpen om naar een hoger geplaatste ploeg te gaan.

Onze asielaanvraag duurde lang. We kregen vier jaar op een rij een negatieve beslissing. Die momenten maakten

het extra zwaar. Omdat we nog minderjarig waren en dankzij de regularisatie kregen we alsnog asiel.

“Je droomt als kind om naar school te gaan”

Een tijdje later mochten we naar school, naar een OKAN (OnthaalKlas voor Anderstalige Nieuwkomers). Een zeer uitzonderlijk moment. Het was voor mij de eerste keer dat ik naar school ging. Ik had altijd gedroomd om naar school te gaan. Door armoede en omdat we dakloos waren, moest ik gaan werken. In Turkijkje verkocht ik voor de schoolpoorten bloemen, kauwgom, noem maar op. Mijn vader kon me niet leren lezen en schrijven, ik was een analfabeet. Als ik kinderen door de schoolpoort zag binnengaan, was dat heel emotioneel.

Op mijn eerste schooldag was ik zeer blij. De leerkracht gaf mij een papier en vroeg: “Schrijf jouw naam op”. Ik wist niet goed wat ik moest doen, ik was bang. Ik dacht zelfs: “Is het niet beter dat ik ga werken i.p.v. naar school te gaan?” Maar gelukkig hadden we een zeer lieve leerkracht: hij heeft mijn naam opgeschreven. Mijn schoolcarrière begon. Eén jaar OKAN, daarna middelbaar, de Hotelschool in Geel, beroepsonderwijs. Dat heb ik gecombineerd met voetballen. Zo kwam ik in contact met Belgische jongeren en leerde dan Nederlands.

Na alles wat ik had meegemaakt als kind, kon ik s’ nachts niet slapen en had ik vaak nachtmerries. Ik woonde ook alleen. Maar omdat ik niet kon slapen, kon ik wel studeren. En ik studeerde af, zeer goed geholpen door mijn leerkrachten. Ze gaven me positieve energie. Ik besloot om leerkracht te worden. Eerst een zevende jaar, een algemeen jaar. Niet gemakkelijk. Daarna schreef ik me in op de Hogeschool voor de lerarenopleiding lichamelijke opvoeding en turnen. Ik ben verhuisd naar Turnhout. In het begin voelde ik me niet goed omdat mijn Nederlands nog altijd zwak was, ik was onzeker. Ik zei tegen de verantwoordelijke van de opleiding: “Ik ga naar huis, ik kan dit niet, ik wil het niet”. Waarop hij antwoordde: “Nee, nee, je blijft hier, ik weet wat je kunt”. In mijn cultuur moet je luisteren naar iemand die ouder is. Ik ben gebleven.

Tijdens mijn derde studiejaar kreeg ik de mogelijkheid om op Erasmus te gaan. Ik koos voor Turkije, altijd mijn droom geweest om daar school te volgen. Ik heb vier maanden gestudeerd aan de Antalya

Akdeniz University. Ik heb op de universiteit aan een project rond armoede gewerkt en gaf op scholen les als vrijwilliger. Ik heb veel van mijn dromen kunnen verwezenlijken. Zo is er nu een samenwerking tussen onze Hogeschool en Antalya Akdeniz University, ik heb nog steeds contact met hen. Ik heb nooit gedacht of gedroomd dat ik ooit naar Turkije zou gaan om te studeren en lesgeven. Op een bepaald moment hilde ik van geluk.

Een nieuw leven in Antwerpen

Ik had ondertussen mijn vrouw leren kennen. Ik kwam terug van Turkije en besloot om in Antwerpen bij de stadsdiensten te gaan werken, ook omdat het zo'n diverse stad is. Ik werkte bij Buurtsport Antwerpen als coördinator sportloosden en uitleendienst. Ik was een tijdje hoofdverantwoordelijke van de afdeling. Meteen erna kwam er een project van het Antwerpse OCMW: verantwoordelijke groepswerking niet-begeleide minderjarigen asielzoekers. Aangezien ik zelf zo'n verleden had en dus ervaringsdeskundige was, kreeg ik de job. Ik heb daar drie jaar gewerkt. Ik heb veel jongeren gecoacht en begeleid. Na drie jaar startte de stad Antwerpen de vorming rond deradicalisering. Dat was op het moment waarop veel jongeren vanuit Antwerpen naar Syrië vertrokken om voor ISIS te vechten. Omdat ik in mijn jeugd gelijkaardige zaken heb meegemaakt, werd ik casemanager radicalisering van de Jeugddienst. Ik zag mensen die iemand naar de moskee meenamen om daar te proberen hersenspoelen. Ik heb toen veel jongeren begeleid en geholpen.

Van leerkracht tot directeur

Ik heb onderwijs gestudeerd, ik weet hoe de jongeren zich voelen in een OKAN-school, ik heb in scholen gewerkt. Ik besepte dat een leerkracht een grote impact heeft, maar als verantwoordelijke van de school kon ik nog grotere impact hebben, ik wou graag directeur worden. Ik volgde een traject rond leiderschap en twee jaar geleden solliciteerde ik bij een aantal scholen. Nu ben ik al twee jaar directeur van de kleuter- en lagere school Apenstaartjes. Waarom lagere school? Omdat ik zelf nooit naar lagere school heb kunnen gaan. Ik heb mezelf ontdekt toen ik 20 jaar oud was. Ik wil dat kinderen op jonge leeftijd hun talenten en capaciteiten ontdekken en zo meer voorbereid zijn op onze samenleving.

Mind-Spring

Toen ik op het OCMW voor de dienst niet-begeleide minderjarigen werkte, heb ik de pas gestarte opleiding Mind-Spring gevolgd. Ik heb daar veel bijgeleerd, het heeft me persoonlijk goed gedaan. Ik heb zelf Mind-Spring kunnen geven aan volwassenen en jongeren. Ik zag dat ik daardoor ook zelf groeide. Ik heb zeer aangename herinneringen aan de opleiding. Het was een zeer leerrijke ervaring.

Mijn advies aan de begeleiders van asielzoekers en vluchtelingen

Doe iets aan de lange wachtlijsten. Als iemand zich aanmeldt, komt die op een wachtlijst terecht: "Meld je aan en we zullen zien". Jongeren en kinderen die hulp hard nodig hebben, krijgen die niet tijdig.

Mijn kracht

Ik heb van kleinsaf aan geleerd om positief naar het leven te kijken. Wat er ook gebeurt, elke dag schijnt de zon opnieuw. Het leven is moeilijk maar daardoor leer je en groei je. Daarnaast geeft mijn vrouw me kracht. We zijn elf jaar samen en al vier jaar getrouwd. Toen ik haar leerde kennen, had ik nog veel nachtmerries. Ik werd wenend wakker. Ze heeft me geholpen om die nachtmerries te overwinnen. Ik heb ze bijna niet meer, ze zijn zo goed als voorbij. Iemand die in jou gelooft en jou ondersteunt doet veel.

Het doet je goed dat je bij iemand terecht kan. De Belgische familie die me ondersteunde in Geel. De ouders van de kinderen waarmee ik voetbalde: ze waren een soort pleeggezin en elke woensdag kon ik

bij hen terecht. Ze hielpen me met het Nederlands te leren en met de taken van school. Op hun eigen initiatief. Ik heb ondertussen veel vriendschappen opgebouwd. Een zeer diverse vriendengroep.

Toekomst

Ik heb nog veel ambities. Ik wil graag veel betekenen in het onderwijs. Misschien met een hogere positie in de sector of in de politiek? Ik heb geleerd dat dromen oneindig zijn en zo lang je hard werkt, je je best doet en positief blijft, kan alles!

Ik voel me thuis in België. Ik heb hier een leven opgebouwd en ik voel me deel uitmaken van de samenleving in al zijn diversiteit. Een stuk Belg. Ik voel geen band met Afghanistan, ik was ook maar één jaar oud toen ik vertrok. Ik heb ook geen band met die andere doorreislanden, ik herinner mij daar vooral negatieve ervaringen.

Geluk

Ik heb geleerd van kleinsaf aan om geluk te zoeken in de kleine dingen. Elke wereld heeft zijn eigen moeilijkheden. Het gaat erom hoe je in die wereld staat. Als je positief staat dan ben je met kleine dingen gelukkig en kan je op zoek gaan naar meer geluk. Maar als je negatief staat in het leven, is het moeilijk om gelukkig te zijn. Je mag dan alles hebben, alle geld en bezittingen, zolang het in je hoofd niet goed zit, maakt het niet uit. Ik persoonlijk ben zeker gelukkig. Dat neemt niet weg dat ik stress heb. Ik ben altijd bezig met onze samenleving. Maar ik ben zeker gelukkig.